

og jeg ser egentlig ikke, hvad andet der var at gøre i saa Henseende. Af det ærede Medlems forskellige Udtalelser er der mange, som jeg ikke skal komme ind paa. Han saa en Aand, der syntes ham at være fra Tiden før 1848. Jeg kan jo vanskeligt domme om, hvorvidt Aanden i Ministeriet er fra før den Tid; jeg vil kun sige, at jeg har ikke hidtil troet det. Der fremkom dernæst en Vebredelse for Langsomhed, som f. Eks. skulde have vist sig deri, at man ikke nedsatte den omtalte Kommission før den 28de Oktober, medens den foreløbige Betænkning blev afgiven i April. Men herfor har man i Grunden en ganske god Undskyldning, idet de allerfleste af dem, der skulde være Medlemmer af denne Kommission, vare til Søs og ikke kom hjem før i Slutningen af Oktober. Det var dog en ret god Grund til at opstætte Udnevnelsen af denne Kommission. Det ærede Medlem fandt det ogsaa noget Løjerligt, at Ministeriet først udarbejdede Lovforslaget og derefter hørte Kommissionens Mening derom. Han mente, at det havde været henfigtsmæssigere at Ministeriet havde ladet Kommissionen udarbejde Forslaget og bagefter havde givet det dets endelige Form. Ja, ganske vist var det ogsaa en Vej, man kunde være gaaet, især naar der havde været lang Tid mellem de to Samlinger; men naar en Kommission var bleven nedsat paa temmelig bar Bund, tror jeg, at dens Arbejde let kunde have taget saa lang Tid, at der slet ikke var kommet noget ud deraf til Forelæggelse i denne Samling. Det ærede Medlem nævnte forskellige Punkter hvori Ministeriet havde imødetommet Udvalget. Det har jeg ganske vist gjort, naturligvis fordi jeg fandt det henfigtsmæssigt. Han nævnte ogsaa noget, som Kommissionen havde talt om, og hvori der var stet Forandring i Ministeriet. Jeg tror nu ikke, at det er Udvalget, der først har sat de nævnte Spørgsmaal i Bevægelse. De angaa Ting, der længe have været under Overvejelse, men naturligvis har det været en Opmuntring, at Udvalget var enig deri. Jeg kan saaledes nævne Regnskabsvæsenet, Ordningen af Forholdet mellem Ministeriet og Orlogsværftet. Der er ogsaa Spørgsmaalet om Antallet af Kontorister i Marineministeriet, der dog ikke er afgjort endnu. Det ærede Medlem omtalte dernæst Budgettets Affattelse, hvori han ogsaa kunde ønske en Forandring, saaledes at den militære og den civile Del holdtes hver for sig. Det vil ogsaa ske. Jeg tror, at der allerede er sendt til Finansudvalget et Budget, affattet efter dette Princip, for at man kan høre dets Mening

om, hvorvidt det er henfigtsmæssigt. I bekræftende Fald vil der til næste Aar blive fremsat et Budget i denne Form. Naturligvis havde jeg ikke gjort det, hvis det ikke var kommen frem fra Udvalget; men det er dog en Ting, som vi have tænkt paa i mange Aar. Det har ogsaa i sin Tid været saaledes, som man nu vil have det; men af en eller anden Grund gik man den Gang tilbage til det gamle. Naar der kun gaar 5½ Million Kr. eller lidt derover til det egentlige militære Budget, er det dog urimeligt, at det skal hedde, at der gaar 7—8 Millioner Kr. til Marinen, fordi en Del civile Institutioner, der ere lagte ind under Marineministeriet, tage omtrent 1½ Million Kr. Det er rimeligt, at de stilles ud for sig selv. Der er forskellige andre Ting, som jeg ogsaa kunde have lyst til at omtale, men jeg skal dog forbigaa dem og blot omtale nogle af de vigtigste. Der er nu først §§ 28—30. Det er Spørgsmaalet om det faste Personales Opdragelse og Uddannelse samt om Læghandskabets Uddannelse. For at gøre det forståeligt bliver jeg nødt til, med den højtærede Formands Tilladelse, at oplæse det samme Stykke af den foreløbige Betænkning, som den ærede Taler gjorde. Det hedder der: „I de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger (Pag. 21, Sp. 2) udtaler Ministeriet, at Uvelsesstribene særligt til Anvendelse ved det faste Personals Opdragelse og Uddannelse ere Skibe, der ere og paa Grund af Forholdene endnu i nærmere Tider maa vedblive at være af en saadan Art, at de ikke egne sig til egentlig Krigsbrug.“

Naar Ministeriet stærkt fremhæver Nødvendigheden af, at det værnepligtige Mandskab uddannes om Bord i de moderne Skibstyper med det nyeste Materiel, staa foranførte Udtalelser paasaldende grelt over for Spørgsmaalet om det faste Befalingsmands Personales Uddannelse, saa grelt, at en nogenlunde radikal Forandring af Skoleskibs-Uddannelsen synes paatrængende.“ Vi have holdt paa, at Læghandskabets Uddannelse, der udskrives til Krigsbrug, skal uddannes med det ny Materiel, som det skal bruges. Et andet Sted i Bemærkningerne til Lovforslaget er der saa nævnt, at de ældre Skibe ikke ville blive udsendt i Krig, men brugte til Elevernes og Kadetternes Uddannelse. Det er disse Udtalelser, der siges at staa saa grelt mod hinanden, men ganske med Urette, hvad jeg nu skal nærmere paavise. Jeg kan sige det med saa Ord. Den yngre Del af det faste Personel skal uddannes til at være Sømand og Søkrigere, hvad der ikke lader sig gøre med Læghandskabets Uddannelse. Læghandskabets Uddannelse, der kun er